

to chore gole. Tam su starejsche, kotarež na tu nerod-
nosć a škoscć swojich žišchi rasa křiale neglědaju, kotarež
swoje žišchi do schule klasch nelsche, jich k bjatowanu ne-
poraju a k tom dobrem njarže; a rowno ako woni sami
sa se Boga nepschoše, take tež sa swojich žišchi ne-
žnje. Take starejsche pať horduju wot tych nerošym-
nych siveretow, a wot tych šlepych tataňow pošromane;
jo te tataňe budu raš gorějstupišch na šudnem dnu, a
takich nesmilnych starejšchych šabuzišch.

My pať, l. p! njožomy se takim rownašch, my žomy
wele wězy te žišchi, kotarež Bog nam dať jo, k jogo zesczi
wotkublasch, a ako wěrne starejsche našchu škuschnoscć žy-
nišch; potom možomy se tež najašch, až wjašele nad nimi
wižesch bužomy. A kať welike nebužo to wjašele, gaž my
raš s nimi k Bogu stupišch a k nomu gronišch bužomy;
Kněžo! tosch šmy my, a te žišchi, kotarež ty nam dať
šy, my nejšmy jich žedno šgubili!

Wy žišchi pať, kenž wy wošebne take wěrne stari
mašcho, lubušcho a zesczo je, byžczo jim poškuschne a jim
na pomozhy, nespuschczo jich, gaž woni stare, šlabe a na-
mozne horduju; ale žnjšcho jim dobrošch, ga bužo wam
se dce hysch, a wy bužošcho dlujko žywe hysch na semji.

Ša dajšcho nam tať sa našche lube žišchi bjatowašch:

Mej Bog, ja šchi pschiruzhyju
Nět we tom škožnem žašu,
Te žišchi, kenž ja lubuju
Šchym wěz, ať šwětnu křchašu.